

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Elegie [Af mangen gravitetisk Sjæl, hvor tid] (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875156206672/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Ja nogle, for at blive Svaret qvit,
Kasted en Tankestreg – Forstandens Anker,
Og Prikker ud et Fiskenet for Tanker.

Og det staaer fast hos mangan brav Philister,
At Livet ei er fire Skilling værd,
(I Øieblikket nemlig, man det mister)
Og at det er en Drom kun og et Skjær:
Ja, nogle troe, det er et Boddelsværd,
Et Staal, mod Smertens Steen at give Gnister,
En Priis Tobak, der bider stærkt i Næsen,
Og hvoraf man har gjort formeget Væsen.

Men denne Skarphed, hvormed Livet bider,
Den volder, at vi bide lidt igjen;
En, ved at døe af Latter alletider,
En anden ved en gudsforgaaen Pen;
Mig huer den, og ei blot sommetider,
Men som man vænnes til en hidsig Ven,
En arrig Kone, der dog snart er færdige,
Og begge to kan være ret elskværdige.

Det Grimme, veed vi, har en egen Magt;
Det vækker Afsky. Det er altid noget.
Hvad indeholder ei en dyb Foragt?
Hvem ynder ei, hvad der er stygt og kroget?
Fortvivlelse, det veed vi jo som sagt,
Gjør Latteren piqvant, saavel som Sproget.
Med Glædens Alvor er det strax forbi,
Naar der er intet Rædsomt, Farligt i.

Ja, Usselheden, det maae vi formode,
Og Kjedsomheden, ikke at forglemme,
Knap tør jeg sige det – ja, selv det Slemme,
Det Bandsatte, det havde vist sit Gode,
Naar vi var mere rigtig i det hjemme,
Og at behandle det tilgavnns førstode,

Min Trøst har derfor været alletider:
Elendigheden har saa mange Sider.

O, Øiet er ei skabt til blot at smile
Med Elskovs, ogsaa med Foragtsens Pile!
Det har sin Taaresæk, sin Taarekilde;
Det skal ei ene glædedrukkent hvile,
Ei altid straale, hvor det henrykt vilde –
Men det skal briste, aarle eller silde!
O Dødens Engel! siig, naar skal jeg bygge
I din anakreontisk-skjønne Skygge?

Aturernes Grave

Alle Folk i Maypures
Holde Siesta – Ingen Zitter,
Poppegoieskrig kun lyder
Uophørlig fra et Gitter.

Hvad er det, som Fuglen ivrig
Med saamegen Fynd fortæller?
Siig mig, hvad dens høie Udraab,
Hvem dens vrede Tale gjelder!

Ingen kan forstaae dens Udraab,
Ingen kan dens Sprog udgrunde;
Hele Stammen, som har talt det,
Hele Slægten gik til Grunde.

Mellem Orinokos Vandfald
Folkets sidste Toner lode,
Og forlængst i Skovens Dybde
Sidste Mand af Ætten døde.